

DEBORAH RANEY

Avondrood

1

November

Britt Chandler moest onwillekeurig glimlachen toen ze het bord zag staan dat ze onlangs naast de toegang naar hun lange oprijlaan hadden laten plaatsen. Ze trapte op de rem. *De Cottages aan Poplar Brook Road*, stond er op het sierlijke houten bord. Eigenlijk kon je het beter een billboard noemen. De sierlijke letters waren goed leesbaar onder het geschilderde silhouet van populieren. Het enorme bord op zich had hun al een klein fortuin gekost, nog afgezien van de kosten voor het plaatsen ervan. Bovendien hadden ze bij de afslag van de autosnelweg een kleinere versie ervan laten neerzetten. Maar Britt en haar zussen waren ervan overtuigd dat het elke dollar meer dan waard was gezien de tamelijk afgelegen plek van het rijk begroeide perceel waar ze woonden. Het was al meer dan eens gebeurd dat hun Airbnb gasten verdwaald waren tijdens hun zoektocht naar het perceel langs de slingerende landweg.

Haar telefoon piepte en toen ze de naam van haar zwager op het scherm zag verschijnen, drukte Britt op het knopje op het stuur om verbinding te maken. ‘Hoi, Quinn. Is er iets?’

‘Hopelijk niet. Ben je toevallig thuis?’

‘Bijna. Nog een paar minuten. Hoezo?’

‘Zou je even een kijkje willen nemen bij Phee? In het nieuwe huis?’

‘Natuurlijk. Alles goed?’ Ze schrok een beetje van de bezorgde toon in Quinns stem. ‘Ze maakt wel lange dagen daar, vind je niet?’

‘Zoals gewoonlijk. En er is waarschijnlijk niks aan de hand,

maar ze voelde zich niet zo lekker toen ik haar om een uur of een wat te eten bracht. Ik ben op dit moment in ons oude huis in de stad, maar zij is er nog niet en ze neemt ook haar telefoon niet op. Waarschijnlijk is ze buiten aan het werk, maar ik heb zo meteen een bijeenkomst in de kerk en het zou een hele geruststelling voor me zijn als iemand even een kijkje bij haar neemt. Misschien kun je haar overhalen om naar huis te gaan.’

‘Dat had je gedacht. Je hebt het toevallig wel over mijn kop-pige grote zus.’

‘Ik weet het, geloof me, ik weet het.’

Britt lachte. ‘Ik ruim even de boodschappen op en ga dan als de wiedeweerga naar haar toe. Ik heb sowieso iets voor jou, wat zij dan kan meenemen naar huis.’

‘O?’

‘Het is een verrassing, maar als ik jou was zou ik straks niet te veel eten, zodat je nog ruimte hebt voor iets lekkers als je thuiskomt van je bijeenkomst.’

‘Ik begin nu al te watertanden. Bedankt, Britt.’

‘Graag gedaan.’ Britt beëindigde het gesprek en reed met haar Ford Escape langzaam de oprijlaan op. Ze fronste haar wenkbrauwen. De zwangerschap van haar oudste zus verliep tot nu toe volgens het boekje, behalve dan dat Phylcia nu al vijf maanden last had van zwangerschapsmisselijkheid – en niet alleen ’s morgens. Britt wist dat Phee constant moe was, zeker nu ze zo veel te doen had in en om het huis dat Quinn en zij op hun perceel lieten bouwen.

Britt tuurde door de voorruit en besefte met een zucht dat de herfstkleuren bijna verdwenen waren. De laatste blaadjes hielden zich hardnekkig vast aan de bijna kale takken van de populieren en kornoeljes langs de oprijlaan. Over niet al te lange tijd zou het perceel bedekt zijn met een dikke laag sneeuw, en zou er niets meer te zien zijn van het schitterende goud en rood dat de omgeving een paar weken geleden nog had gesierd. Natuurlijk had de winter zijn eigen bekoring hier in het zuidoosten van Missouri, maar Britt was er gewoon nog

niet klaar voor. Ze vond het maar niks dat de dagen nu zo kort waren. Ze wierp een blik op het dashboard van haar auto. Het was nog niet eens zes uur en al donker!

Maar zoals altijd voelde ze zich weer een stuk beter toen ze de cottages voor zich zag opdoemen. De ramen van de grote cottage straalden licht uit en zelfs op afstand kon Britt Joanna daarbinnen zien rondlopen. Ze was ongetwijfeld druk bezig met het organiseren van haar bruiloft die komend voorjaar zou plaatsvinden.

Verderop zag ze Phees auto staan, vlak voor het huis met twee verdiepingen in aanbouw aan de rand van hun perceel. Het huis had sinds kort een dak en een mooie bakstenen voorgevel. De plek waar komend voorjaar de voortuin moest worden aangelegd, was nu nog een grote modderpoel. Maar verder zag het er al bijna bewoonbaar uit. Phylicia en Quinn hoopten er in te trekken vóór de geboorte van hun baby, die in maart werd verwacht. Maar omdat ze een groot deel van het werk zelf deden, twijfelde Britt eraan of ze die deadline wel zouden halen. Natuurlijk zou ze die twijfels nooit delen met haar oudere zus. Phee maakte zich al druk genoeg om de vraag of alles wel op tijd klaar zou zijn voor de komst van hun baby – hun eerste kindje van wie Quinn en zij lacherig beweerden dat het was verwekt tijdens hun huwelijksreis op Hawaii. Op dit moment woonden ze een paar kilometer verderop in een ander huis dat Quinn zelf had gebouwd. Dat wil zeggen, daar sliepen ze. Verder waren ze bijna elk uur van de dag op de bouwplaats te vinden. Britt vond het heerlijk dat ze binnenkort allemaal op hetzelfde perceel zouden wonen, maar soms maakte ze zich zorgen dat haar zus te veel van zichzelf eiste. Heel vaak vergat Phylicia te lunchen, totdat Britt of Joanna haar eraan herinnerde. Of tot Quinn een belegd broodje voor haar meenam uit de stad.

Opeens dacht ze weer aan de koekjes die ze die ochtend had gebakken. Ze parkeerde haar auto voor haar huisje en viste haar telefoon uit haar tas. Ze koos Phees nummer, maar werd

meteen doorgeschakeld naar de voicemail. ‘Hallo. Met Phee. Je weet wat je moet doen.’

Britt wachtte ongeduldig op de pieptoon. ‘Hoi. Ik kom je even wat koekjes brengen, zodat je die mee naar huis kunt nemen. Ik heb Quinns lievelingskoekjes gebakken. Havermout butterscotch.’

De zussen waren allemaal dol op Quinn Mitchell, en terecht. Britt was ervan overtuigd dat het hun zonder hem nooit was gelukt om hun kleine B&B op poten te zetten en te runnen. Maar op dit moment liep hun bedrijfje verrassend goed, ondanks een paar fikse tegenvallers in het begin. Haar zussen en zij vormden een geweldig team. Gisteren nog had Phee hun laten weten dat er in hun renovatiepotje weer elfduizend dollar zat, het bedrag waarmee ze waren begonnen na de aankoop van het perceel dat ze zonder hypotheek hadden kunnen kopen. Als het plan van Joanna om van het perceel een trouwlocatie te maken ooit van de grond kwam, zouden ze financieel gezien weer wat ruimer kunnen ademhalen.

Ze zette de motor uit en wachtte even, zoals altijd als ze thuiskwam, om het kleine stenen huisje te bewonderen dat ze sinds kort het hare kon noemen. Het zachte schijnsel van een lamp omljstte Melvins silhouet op de vensterbank. De kat bewoog zijn staart heen en weer, ongetwijfeld in gespannen afwachting van zijn avondtraktatie. De zwart-witte kat die haar moeder hun bij haar dood had nagelaten, was tegenwoordig onmiskenbaar Britts eigendom. Haar zussen waren het daar misschien niet mee eens, maar in het huisje van Britt kreeg hij te eten. Daar sliep hij, en daar stond ook zijn kleine kattenbak, al was dat laatste minder aangenaam natuurlijk. Mam zou het geweldig gevonden hebben als ze wist dat Melvin zich zo snel aan het leven op het platteland had aangepast. Aan de ene kant voelde het onwerkelijk dat mam al bijna een jaar dood was, maar aan de andere kant leek het een eeuwigheid geleden dat ze nog in hun midden was.

Britt haalde de boodschappen uit de kofferbak van de Escape

en wierp een blik op het huis van Quinn en Phee. Er brandde licht in huis, en Phee was zo te zien niet buiten. Het was niets voor haar om een telefoontje niet te beantwoorden. Misschien had ze iemand anders aan de lijn. Misschien had pap haar vanuit Florida opgebeld. Hij belde haar een stuk vaker sinds hij wist dat hij opa werd.

Ze hoorde dat Melvin met een bons op de vloer sprong, en even later trippelde hij de keuken binnen. ‘Hé, maatje. Sorry hoor, maar je zult nog even op je traktatie moeten wachten.’

Britt streelde hem even van kop tot staart, trok haar jack uit, ruimde de boodschappen op en probeerde toen opnieuw Phees nummer. Weer werd ze rechtsreeks doorgeschakeld naar de voicemail. Hm. Goed, het zij zo. Ze zou de koekjes wel naar haar toe brengen en meteen nagaan of alles goed was. De beweging zou haar goed doen na de drie koekjes – vers uit de oven – en het deeg dat ze vanochtend tijdens het bakken naar binnen had gewerkt.

Ze verwisselde haar laarzen voor tennisschoenen en trok haar jack weer aan. Het was ’s avonds fris buiten en de aarde was zompig van de regen van de laatste dagen, maar ze kon de weg intussen wel dromen, of het nu regende of de zon scheen. Voorzichtig liep ze over het geïmproviseerde planken pad dat Quinn op de weg naar het huis had gelegd, en luisterde naar de avondgeluiden die zo typerend waren voor Missouri. Een zacht briesje dat door de takken boven haar hoofd ruiste en een kerkuil die ergens boven haar in de overhangende grote populier zat te roepen.

Nog niet zo lang geleden durfde ze ’s avonds niet alleen naar buiten te gaan, maar dit prachtige plekje op aarde dat haar en haar zussen toebehoorde, had haar op de een of andere manier van die angst genezen nog voordat de inkt op het koopcontract droog was.

Het licht op de veranda brandde en Britt belde aan. Ergens in huis klonk een gedempt gerinkel. Mooi zo. Phee had er bij Quinn op aangedrongen om een deurbel te installeren. Britt

wachtte even, drukte nog een keer op de bel en klopte voor alle zekerheid op de stevige eikenhouten voordeur. Toen ook dat geen resultaat opleverde, probeerde ze de deurklink. Afgesloten.

Ze klopte weer op de deur. ‘Phee? Ben je thuis?’

Stilte. Ze slaakte een diepe zucht, zette het kartonnen bord met koekjes op de rand van de half voltooide veranda en stapte weer op de houten planken. Iets verderop liep ze op haar tenen door de modder naar het dichtstbijzijnde raam, dankbaar dat ze haar lievelingslaarsjes niet aan had. Ze legde haar handen tegen het glas en tuurde naar binnen.

Phee was nergens te bekennen, maar op het aanrecht zag ze wel een meetlint en een schrijfblok liggen, boven op een lap stof. Britt herinnerde zich dat ze haar zus had horen zeggen dat ze van plan was om alle gordijnen voor dit huis zelf te naaien. Niet zozeer omdat ze daarmee geld kon besparen, maar omdat hun moeder de gordijnen voor hun ouderlijk huis ook zelf had genaaid. Phee wilde die traditie voortzetten in het huis waarin haar eigen kinderen zouden opgroeien.

Britt klopte op het raam. ‘Phee?’ riep ze weer. Het was te donker om een pad te kunnen onderscheiden naar het volgende verlichte raam, dus ploeterde ze op goed geluk door. Haar voeten zakten telkens een eindje weg in de zompige aarde. Aan deze kant van het huis liep de aarde af, zodat het raam zo hoog boven de grond zat dat ze er niet door naar binnen kon kijken.

Ze wilde net rechtsomkeert maken toen ze een vreemd geluid hoorde. Het leek wel of er ergens een kat zat te miauwen. Ze bleef doodstil staan luisteren. Maar deze keer hoorde ze heel duidelijk haar naam.

En nog een keer.

‘Phee!’ riep ze, terwijl haar hart als een razende tekeerging. ‘Waar ben je?’ Er klopte iets niet.

Ze ploeterde terug door de vochtige aarde en klopte weer op de voordeur. Harder deze keer. Toen drukte ze de klink omlaag en duwde met haar schouder tegen de deur in de hoop dat de deur alleen maar klem zat, maar hij gaf niet mee.

Weer bleef ze staan luisteren, maar hoorde alleen de geluiden van de avond – het water dat verderop tegen de oever klotste, het briesje en een bosuil in de verte. Misschien had ze het zich alleen maar ingebeeld dat ze haar naam had gehoord. Joanna had haar vaak genoeg verweten dat ze een rijke fantasie had.

Ze koos Quinns nummer. Misschien had hij ergens een sleutel verstopt. Maar ze werd direct doorverbonden naar de voicemail, dus hing ze op zonder naar de bekende boodschap te luisteren.

Terwijl ze steeds meer in paniek raakte, liep ze weer langs de zijkant van het huis naar de achterdeur. Tot haar grote opluchting bleek die niet op slot te zitten. De weeïge geur van zaagsel en nieuwe verf vermengde zich met de bedompte geur van regen.

Eenmaal in de bijkeuken hoorde ze het geluid weer. Haar naam. En deze keer was ze ervan overtuigd dat het Phee was. Haar stem klonk zwak en trillend, maar het was onmiskenbaar Phee.

Britt voelde de adrenaline door haar lijf gieren. Ze rende door de hal, recht op het geluid af. Toen ze bij de keuken was aangekomen, bleef ze abrupt staan.

Phee lag in elkaar gezakt op de vloer met haar rug tegen het keukeneiland. Britt rende naar haar toe en knielde bij haar neer.

Het gezicht van haar zus was lijkbleek, en ze trilde als een espenblad. ‘Britt? Wat ben ik blij dat je er bent. Er is iets mis. Iets... met de baby...’ Ze was amper te verstaan en had haar armen angstvallig om haar buik geslagen. ‘O, Britt... Mijn baby...’ Ze probeerde uit alle macht om overeind te komen. Tot haar grote schrik zag Britt een plas bloed liggen.

‘Nee! Blijf zitten.’ Britt legde een hand op Phees schouder. Ze deed haar uiterste best om haar stem in bedwang te houden. Maar er was gewoon te veel bloed. Had Phee de baby al verloren? ‘Ik bel een ambulance, Phee.’

Ze had het gevoel dat ze moest overgeven. Met trillende vingers koos ze het alarmnummer.

De vrouw in de meldkamer reageerde meteen. ‘Meldkamer 9-1-1. Zegt u het maar. Wat kan ik voor u doen?’

‘We hebben een ambulance nodig. Mijn zus heeft –’ Ze wilde zeggen ‘een miskraam,’ maar dat wist ze niet zeker, en ze wilde Phee niet onnodig bang maken. Maar het leek haar gewoon onmogelijk om zo veel bloed te verliezen en evengoed de zwangerschap uit te dragen. ‘Mijn zus is zwanger maar... ze verliest bloed. Heel veel bloed.’

‘Goed, ik stuur meteen een ambulane naar u toe. Wilt u alstublieft heel duidelijk uw adres doorgeven?’

Britt hield even haar adem in. Quinn en Phee hadden waarschijnlijk een ander adres, ook al stond hun huis op hetzelfde perceel, maar Britt wist niet wat dat adres precies was. ‘Het is een nieuw huis... nog in aanbouw. Ik weet niet zeker wat het adres is, maar zeg maar dat ze naar 1585 Poplar Brook Road moeten komen. Daar staan vier huizen. We bevinden ons in het laatste huis aan de linkerkant van de laan. Er staat een wegwijzer naar De Cottages aan Poplar Brook Road.’ Ze struikelde haast over haar woorden.

De vrouw van de meldkamer herhaalde het adres met een frustrerend trage, monotone stem. ‘Klopt dat? Kunt u uw telefoonnummer nog even herhalen, alstublieft?’

Britt deed wat haar gevraagd werd en raakte nog gefrustreerder toen de vrouw het nummer herhaalde. ‘Ja. Ja, dat klopt. Schiet op, alstublieft!’

‘Probeer kalm te blijven. Ik moet u nog een paar vragen stellen. Vertel me om te beginnen wat er precies aan de hand is. Is uw zus bij bewustzijn? Ademt ze nog?’ De stem van de vrouw klonk irritant kalm.

‘Ja. Ze haalt nog adem, maar –’ Ze wendde haar hoofd af en fluisterde in de telefoon. ‘Ze heeft heel veel bloed verloren. En ze ziet er zo bleek en zwakjes uit.’

‘Maar u weet zeker dat ze ademhaalt en dat ze bij bewustzijn is?’

‘Ja, ze haalt adem. Ze... ze zit rechtop.’

‘Oké. Dat is prima. En hoelang is ze al zwanger?’

Ze moest even diep nadenken. ‘Ze is pas in maart uitgerekend.’

Met een kracht die haar verbaasde pakte Phee Britts hand beet. ‘28 maart. Zeg maar dat ik wat weeën had zo-even. Geen krachtige... ik weet niet eens of het wel weeën waren, maar... O, Britt. Het is te vroeg! Veel te vroeg –’ Haar stem brak.

‘Hebt u dat gehoord?’ vroeg Britt aan de vrouw. ‘Ze is op 28 maart uitgerekend. En ze heeft wat weeën gehad.’

‘Wat is uw naam en wat is de naam van uw zus?’

Britt gaf antwoord op de vragen die haar gesteld werden, maar begon langzaam in paniek te raken. ‘Alstublieft! Ze ziet zo bleek. Zijn ze al onderweg? Hebt u al een ambulance gestuurd? Ze ziet... zo bleek.’

‘Ja, de ambulance is onderweg. Het kan zijn dat uw zus in shock raakt.’

‘Wat moet ik dan doen?’ Een golf van paniek overspoelde haar. Een shock klonk levensbedreigend.

‘Ik verbind u door met een medisch eerstehulpverlener. Hij blijft aan de lijn en vertelt u precies wat u moet doen totdat de ambulance er is. Blijf alstublieft aan de lijn, dan verbind ik u door.’

‘Nee. Wacht...’ Het voelde alsof haar reddingslijn was doorsneden.

Bijna onmiddellijk klonk er een mannenstem door de telefoon. ‘Je spreekt met Rafe. Ik werk bij de hulpdiensten van Langhorne. De centraliste zei dat jij waarschijnlijk aan het bevallen bent? En dat je bloed verliest? Klopt dat?’

‘Nee, ik niet. Mijn zus. Ze is pas eind maart uitgerekend, maar ze verliest bloed en –’

‘En jij bent Britt. Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Goed, Britt. Om te beginnen wil ik dat je probeert kalm te blijven. Je zus heeft je nodig. Ik blijf aan de lijn totdat de ambulance er is. Ik vertel je precies wat je tot die tijd moet doen. Oké?’

‘Ja. Oké...’

‘Britt, hoe heet je zus?’

‘Phylcia. Phylcia Mitchell. We noemen haar meestal gewoon Phee.’ Ze zei het nog een keer, spelde Phees naam en had het gevoel dat ze met elke lettergreep die ze uitsprak kostbare tijd verspilde, tijd die het verschil kon betekenen tussen leven en dood – voor Phee, maar meer nog voor haar baby.

‘Goed. Heel goed. Er is een ambulance onderweg naar Phee, maar ik heb nog een paar vragen voor je. Lukt het om die te beantwoorden, denk je?’

De stem van de man was kalm en geruststellend en Britt knikte, met een groeiende vastberadenheid. Haar zus en dat kostbare baby’tje zou niets overkomen. Niet als het aan haar lag. Met krachtige stem zei ze: ‘Ja, dat lukt wel.’

‘Goed.’ Ze meende een glimlach te horen in de stem van de man, die haar verrassend genoeg wist op te beuren. ‘Oké, heeft je zus weeën?’

‘Ja. Ze zei dat ze zo-even weeën heeft gehad. Ze zei ook dat ze niet al te heftig waren... Maar het is nog veel te vroeg.’

‘Dat begrijp ik. Goed, ik wil graag weten hoeveel bloed je zus ongeveer heeft verloren.’

Hij stelde haar een hele serie vragen en Britt gaf zo goed en kwaad als het ging antwoord. Ze bleef onafgebroken naar Phee kijken, die heel rustig op de vloer zat, haar ogen gesloten – iets wat Britt niet bepaald geruststelde. Ze klemde haar telefoon tussen haar oor en haar schouder en fluisterde Phees naam.

Geen reactie. ‘Phee?’ Ze schudde haar zus aan haar schouder heen en weer.

‘Raakt ze buiten bewustzijn?’ vroeg de stem weer op kalme toon.

‘Ik weet het niet. Ze ademt nog wel.’

‘Goed zo.’

‘Maar ze doet haar ogen niet open.’

‘Probeer haar wakker te schudden. Zorg dat ze wakker blijft.’ De medisch eerstehulpverlener wachtte een paar tellen. ‘Is ze wakker?’

‘Phee! Kom op, Phee. Ze willen dat je wakker blijft.’

Phee rilde, deed heel even haar ogen open en toen weer dicht. ‘Ik ben wakker.’

‘Doe je ogen dan open. Alsjeblieft.’

‘Ik doe mijn best.’

‘Ze praat tegen me, maar ze doet haar ogen niet open. Is dat wel goed?’ Ze probeerde haar stem in bedwang te houden.

‘De ambulance is er bijna. Ik blijf aan de lijn totdat ik zeker weet dat ze er zijn. Zorg ervoor dat ze naar binnen kunnen.’

Het geloei van een sirene in de verte was de mooiste muziek die Britt ooit had gehoord. ‘O, ik hoor hem al. Dank je!’

‘Blijf aan de lijn, Britt. Totdat we zeker weten dat ze het huis hebben gevonden.’ Wat haar betrof mocht hij altijd aan de lijn blijven. Zijn stem voelde als een reddingsboei, en ze zou niet weten hoe ze dit alles had moeten doorstaan zonder zijn kalme stem die haar aanwijzingen gaf.

‘Ja, ik ben er nog,’ zei ze tegen hem. Ze gaf Phee een klopje op haar arm. ‘De ambulance komt eraan. Wakker blijven, meisje. Oké?’

‘Ik ben wakker.’ Maar Phylcia’s woorden klonken angstaanjagend onduidelijk, en de bloedvlekken op haar kleren deden het ergste vermoeden.

2

Britt durfde haar zus geen moment alleen te laten, maar ze wist dat de voordeur op slot zat. Ze kon zich niet herinneren of ze tegen het ambulancepersoneel had gezegd dat ze de achterdeur moesten gebruiken. ‘Ik moet even de deur van het slot halen, Phee. Ik ben zo terug.’

Phee was blijkbare in slaap gevallen. Haar borstkas bewoog lichtjes op en neer, dus ze haalde nog wel adem.

Britt klemde de telefoon tegen haar oor. De medisch eerstehulpverlener aan de andere kant van de lijn was als een reddingsboei aan wie ze zich kon vastklampen.

‘Ja, dat is prima. Haal de deur maar van het slot.’ Weer die rustige, lage stem. *Rafe*, heette hij. Dat rijmde op *safe*, veilig. ‘Maar blijf wel aan de lijn, Britt. Oké?’

‘Ja, ik ben er nog.’ Britt rende door het huis en haalde de deur van het slot. Ze keek naar buiten en zag door de bomen heen rode en blauwe zwaailichten dichterbij komen. ‘Ik zie ze al.’

‘Prima.’ Ze deed het licht op de veranda aan, liet de deur wijd open staan, haastte zich vervolgens terug door het huis en deed onderweg alle lichten aan. ‘Weten ze in welk huis ze moeten zijn? Het is het laatste huis aan het einde van de laan.’

‘Ik zal het doorgeven. Je doet het geweldig, Britt. Als je weer bij je zus bent, laat me dan even weten hoe ze eraan toe is.’

‘Ik ben er al. Ze heeft haar ogen nog steeds gesloten.’ Ze knielde bij Phee neer en tikte op haar wang.

Phee verroerde zich niet.

Britt klemde haar hand nog vaster om de telefoon. ‘Ze ademt nog steeds, maar het lukt me niet om haar wakker te maken.’

‘De ambulance is er al. Vlak bij het huis. Wijs hen de weg

naar Phee en laat ze dan maar hun werk doen. Je hebt het fantastisch gedaan. Je hebt alles gedaan wat in je vermogen lag.’

Met tegenzin kwam Britt overeind en liep weer naar de voordeur. ‘Mag ik straks meerijden in de ambulance?’

‘Waarschijnlijk niet,’ zei hij. ‘Het lijkt me het beste dat jij in je eigen auto achter de ambulance aan naar het ziekenhuis rijdt. Lukt dat, denk je?’

‘Ik... ik denk van wel.’

‘Je moet niet rijden als je je niet goed voelt, hoor. Dan kun je beter veilig thuisblijven in plaats van –’

‘Nee... dat lukt wel. Maar ik moet nu eerst de man van Phee bellen. En Joanna.’

‘Prima. Laat me weten als het team bij je zus is. Daarna kunnen we dit gesprek beëindigen en kun je je familie bellen.’

Maar ze wilde het gesprek helemaal niet beëindigen. Ze zou het liefst willen dat hij aan de lijn bleef totdat deze nachtmerrie voorbij was en Phee weer veilig thuis was met de baby veilig in haar buik. Maar was dat wel mogelijk nu ze al zo veel bloed had verloren? Ze wilde het aan Rafe vragen, maar bedacht zich. Hij kon onmogelijk weten hoe dit afliep, en het was niet eerlijk om van hem te verlangen dat hij antwoord gaf op haar wanhopige vragen.

Op het moment dat ze voordeur openmaakte, stapten er twee medisch eerstehulpverleners uit de ambulance – een vrouw van middelbare leeftijd en een jongere man. Ze renden de trap op naar de veranda, een tas met medische spullen in de hand, en Britt ging hen voor naar de keuken waar Phee nog steeds in elkaar gezakt op de vloer zat.

Ze had op zijn minst een kussen onder Phees hoofd kunnen leggen om het haar zus iets makkelijker te maken. Had ze misschien nog meer over het hoofd gezien en daarmee het welzijn van Phylisia en haar baby in de weg gestaan?

Ze stond op de achtergrond toe te kijken hoe de man en de vrouw zich over haar zus ontfermden. Ze communiceerden haast geluidloos met elkaar, en toen ze wel iets zeiden, leek het

wel alsof ze een vreemde taal spraken. Aan de klank van hun stem te horen was de situatie behoorlijk kritiek, maar binnen een paar minuten lag Phylicia op een brancard.

Britt voelde een koude rilling over haar rug gaan toen ze zag hoe Phee vervolgens het huis uit gedragen werd. Het herinnerde haar aan al die keren dat ze de ambulance hadden moeten laten komen tijdens de laatste dagen van mams leven. Die afschuwelijke dagen... Maar Phee had geen kanker. Ze vocht voor het leven van haar kind. En misschien ook wel voor haar eigen leven.

Ze verlangde wanhopig naar iemand die haar zou vertellen dat alles goedkwam, dus rende Britt achter het ambulancepersoneel aan in de hoop dat ze met hen mee kon rijden.

Toen de brancard achter in de ambulance was geschoven, stapte de vrouwelijke hulpverlener achterin. Op afgebeten toon zei ze: 'We brengen haar naar het Southeast. Weet je waar dat is?'

'Ja. Ik... ik rijd wel achter jullie aan.'

'Sorry, maar we kunnen niet op je wachten. We moeten zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Kom maar op eigen houtje. Parkeer je auto op de parkeerplaats van de Spoedeisende Hulp en zeg dan tegen de baliemedewerker voor wie je komt. En... rijd voorzichtig!' Zonder haar nog een blik waardig te gunnen, trok de vrouw de deur dicht, en even later scheurde de ambulance de laan af.

Vechtend tegen haar tranen rende Britt het huis in, pakte haar telefoon en probeerde Quinn te bereiken. Weer tevergeefs. Ze koos Joanna's nummer en barstte bijna in tranen uit toen haar zus de telefoon opnam.

'Jo! Waar ben je? Phee is in een ambulance op weg naar de Spoedeisende Hulp. Kom alsjeblieft zo snel mogelijk naar het Southeast Hospital.'

'Wat? Hoezo? Wat is er gebeurd?'

Terwijl Britt door het huis rende om de deuren af te sluiten, gaf ze Jo de korte versie van wat er was gebeurd. Bij de aanblik van het bloed op de keukenvloer bleef ze abrupt stilstaan. Al

dat bloed. Ze bad dat Quinn niet thuis zou komen voordat iemand de kans had gehad de vloer schoon te maken. Daar had zij nu geen tijd voor.

Ze rende terug naar de oprijlaan en stapte in haar auto. 'Ik ben nu op weg naar de SH. Bid alsjeblieft! O Jo, ze heeft zo veel bloed verloren!'

'Heeft ze de baby ook verl –'

'Ik weet het niet. Ik denk het niet, maar het kan gewoon niet goed zijn. Schiet alsjeblieft op. Ze zeiden dat we op de parkeerplaats van de SH kunnen parkeren.'

'Ik ben onderweg. Ik ben er misschien wel eerder dan jij.'

'Prima. Wacht niet op mij. Ga gerust naar binnen en zeg dat je voor Phee komt. Ik kan Quinn nog steeds niet bereiken.'

Een kwartiertje later parkeerde Britt haar auto naast die van Jo op de kleine parkeerplaats bij de Spoedeisende Hulp. Toen ze het portier afsloot, zag ze wat bloedvlekken op het handvat van haar witte auto. Ze keek naar haar handen en wist waar het vandaan kwam. Het was Phees bloed. Terwijl ze naar de ingang rende, haalde ze een papieren zakdoekje uit haar tas. Maar dat hielp niet. Het bloed was al opgedroogd. *Het leven is in het bloed.* 'O, Heer,' fluisterde ze, 'bescherm het leven van Phee en haar kindje.'

Ze liep door de ingang naar binnen en zag Jo bij de glazen wand van de balie praten met een vrouw – waarschijnlijk een verpleegkundige, gehuld in blauwe operatiekleding.

Britt liep naar Jo toe en fluisterde: 'Heeft ze... heeft ze de baby verloren?'

Jo haalde haar schouders op en keek haar met een bezorgde blik aan. 'Geen idee. Ik ben er net.'

'Zijn jullie allebei zussen van haar?' vroeg de vrouw bij de balie.

'Ja,' antwoordden ze gelijktijdig.

'Loop dan maar door. Ik zal jullie binnenlaten.' Ze wees naar de deuren links van hen. 'Die kant op, en dan de eerste gang aan je rechterkant. Jullie zus ligt in kamer drie.'

Ze bedankten de vrouw en renden door de schuifdeuren, die als de Rode Zee voor hen uiteenweken.

Phee was wakker. Ze zat rechtop in bed met een verpleegster te praten. Ze hadden haar al een ziekenhuishemd aangetrokken en haar haar was een grote warboel. Maar ze zag lang zo bleek niet meer.

Een golf van opluchting overspoelde Britt, maar dat gevoel verdween even snel weer toen ze beseftte dat ze nog niet wisten hoe het met de baby ging.

Over de schouder van de verpleegster glimlachte Phee flauwtjes naar hen. ‘Het spijt me, meiden.’

‘Waar heb je in vredesnaam spijt van?’ Jo liep naar het voeteneinde van het bed en legde voorzichtig haar hand op Phees tenen, die bedekt waren met een deken. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Beter. Zeker nu ik weet dat de baby niks mankeert.’

Britt wist een diepe zucht nog net te onderdrukken. ‘Dank U, Heer!’

‘Inderdaad,’ zei de verpleegster. ‘De baby zit er nog en heeft een sterke hartslag. We zijn nog niet helemaal uit de problemen, maar de baby maakt het prima.’

Phee fronste haar wenkbrauwen. ‘Is Quinn ook onderweg?’

‘We hebben hem nog niet kunnen bereiken,’ zei Britt. ‘Ik heb hem een paar uur geleden nog gesproken. Hij zei dat hij een bijeenkomst had in de kerk.’

‘Ja,’ knikte Phee. ‘Hij is in de kerk.’

De zuster ontwarde wat kabeltjes van een apparaat dat Britt nog nooit eerder had gezien. ‘Misschien moet een van jullie hem gaan halen. Er moeten wat beslissingen worden genomen waar hij waarschijnlijk bij wil zijn.’

‘Ik ga hem wel halen.’ Jo pakte Britt bij de arm en trok haar mee naar de deur waardoor ze naar binnen waren gekomen. ‘Ik ben zo terug.’

‘Jullie kunnen ook samen gaan. We nemen deze dame mee voor een paar onderzoeken. Dat duurt’ – ze keek op haar horloge – ‘een minuut of twintig, schat ik.’

‘Weet je het zeker, Phee?’

Phee lachte flauwtjes en stak een arm op waar al een infuusnaald in zat. ‘Ik kan geen kant op.’

‘Hé. Hallo.’ Quinn keek Britt glimlachend aan vanaf de tafel in het souterrain waaraan hij samen met een zestal andere kerkenraadsleden zat te vergaderen.

Zijn blik ging naar Jo, die achter haar stond, blijkbaar verbaasd dat ze de vergadering onderbraken. Maar aan zijn gezicht te zien begreep hij meteen dat hun komst betekende dat er iets vreselijk mis moest zijn. Quinn verontschuldigde zich en liep naar de deur. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets ernstigs,’ zei Britt snel. Fluisterend vervolgde ze: ‘Maar Phee ligt op de Spoedeisende Hulp.’

‘Wat?’ Hij liep de hal in en trok de deur achter zich dicht. Automatisch keek hij in de richting van het ziekenhuis en zo te zien was hij het liefst meteen de deur uitgerend naar de Spoedeisende Hulp. ‘Wat is er gebeurd?’

Britt gaf hem dezelfde snelle update die ze Jo eerder al had gegeven, maar liet het detail over het vele bloed weg. Ze was dankbaar dat ze in de auto onderweg hierheen de kans had gehad om haar handen met wat ontsmettende handgel schoon te maken.

‘Met de baby is alles goed,’ stelde Jo hem gerust, en ze legde een hand op Quinns arm.

‘En met Phee ook,’ voegde Britt er snel aan toe. Jo en zij hadden afgesproken hem niet te vertellen dat de verpleegkundige hen had gewaarschuwd dat moeder en kind nog niet buiten gevaar waren. ‘Maar ze willen graag dat je zo snel mogelijk komt. Ze gaan nog allerlei onderzoeken doen om erachter te komen wat er precies aan de hand is.’

‘Natuurlijk.’ Quinn viste zijn autosleutels uit zijn jaszak. ‘Ik zie jullie daar wel. Southeast Hospital, toch?’ Hij ging niet eens

terug de vergaderruimte in om de mannen uit te leggen wat er aan de hand was.

‘Ja, dat klopt. Rijd alsjeblieft voorzichtig, Quinn.’ Sinds Jo afgelopen zomer zelf een ernstig auto-ongeluk had gehad, zei ze dat tegen iedereen die op het punt stond in een voertuig te stappen. Ze trok nog steeds een beetje met haar ene been sinds het gips er een paar maanden geleden was afgehaald.

Britt en Jo liepen achter Quinn aan naar de parkeerplaats en stapten in Britts auto. Maar ondanks Jo’s waarschuwendende woorden verloren ze de achterlichten van Quinns pick-uptruck al snel uit het zicht. De man scheurde met hoge snelheid naar het ziekenhuis.

Het bleef een paar minuten stil in de auto, en toen verwoordde Jo wat ze allebei dachten. ‘Denk je dat ze de baby gaat verliezen?’ Ze fronste bezorgd haar wenkbrauwen.

Britt beet op haar onderlip. ‘Geen idee... O Jo, ze heeft zo veel bloed verloren. Ik kan me niet voorstellen dat zij en de baby dat overleven.’ Toen ze het beeld van Phee in de keuken weer voor zich zag, hield ze even haar adem in. ‘We moeten zorgen dat de keuken schoon is voordat Quinn thuiskomt. Hun keuken lijkt wel een plaats delict.’

Jo wees in de richting van hun perceel. ‘Zullen we dat nu doen dan? Dat geeft Phee en Quinn de tijd om even alleen te zijn.’

‘Misschien moeten we Quinn een berichtje sturen om hem te laten weten dat we... even iets moeten regelen en dan zo snel mogelijk naar hem toe komen. Ik zou niet willen dat Phee zich ook nog zorgen maakt om ons.’

Jo sprak een berichtje in voor Quinn en drukte op *verzenden*. Maar toen ze bijna bij de cottages waren en Britt dacht aan wat ze in het nieuwe huis zouden aantreffen, had ze er spijt van dat ze voor ze van huis ging niet de tijd had genomen om de vloer te dweilen – om Jo die aanblik te besparen.

3

Tegen de tijd dat Britt en Jo weer in het ziekenhuis waren, was het al bijna halfnegen. Phylcia was inmiddels opgenomen, dus moesten ze op de bezoekersparkeerplaats parkeren voordat ze naar haar toe konden.

Quinn zat in een ongemakkelijk ogende plastic stoel die hij zo dicht mogelijk bij het ziekenhuisbed had geschoven. De tv aan de muur stond aan, maar zonder geluid. Quinns ogen flitsten heen en weer tussen een slapende Phee en de monitoren boven haar bed, alsof hij haar vitale lichaamsfuncties stabiel kon houden door bijna onafgebroken naar het scherm te kijken, naar de cijfers die voortdurend veranderden.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Britt bijna geluidloos toen Quinn hen zag binnenkomen.

‘Ze is stabiel. Ze hebben de bloeding onder controle en met de baby gaat het nog steeds goed, maar Phee heeft iets – ik ben vergeten hoe ze het ook alweer noemden – wat betekent dat ze bedrust moet houden.’

‘Hoelang?’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘De rest van de zwangerschap. Tenzij het probleem zichzelf oplost. Blijkbaar bestaat die kans, maar dat is absoluut niet zeker. Ze hopen dat ze het kindje in elk geval nog een paar weken bij zich kan dragen.’

‘Wauw.’ Jo schudde haar hoofd.

‘Zeg dat wel. Hoe zorgen we er in vredesnaam voor dat deze vrouw aan bed gekluisterd blijft?’

‘Dat doet ze wel,’ merkte Britt op. ‘Voor de baby. En voor jou, Quinn.’

‘Ik weet het.’ Hij schoof wat heen en weer op zijn stoel. ‘Maar ze zal het niet leuk vinden.’

‘Weet ze het dan nog niet?’ Jo dempte haar stem tot een fluistering.

‘Ze was nog wakker toen de arts het ons vertelde... Het heeft iets te maken met de placenta. Die zit blijkbaar niet waar hij zou moeten zitten. Placenta previ? Zoiets, geloof ik.’

‘Placenta praevia?’ Britt herinnerde zich opeens dat een vriendin van de leesclub dat ook had gehad. Ze wist niet meer precies wat het inhield, maar Mindy had ruim zes weken bedrust voorgeschreven gekregen. Ze hadden zelfs een keer hun maandelijkse leesclub bij haar aan bed gehouden. Het stelde Britt gerust dat Mindy inmiddels een gezonde tweeling had, twee dochtertjes die inmiddels al een jaar of drie, vier waren. Natuurlijk waren ze veel te vroeg geboren en hadden ze een aantal weken in het ziekenhuis gelegen voordat ze naar huis mochten. Maar daar merkte je nu niets meer van.

‘Ja, dat was het. Placenta praevia.’ Quinn rolde met zijn tong om de woorden goed uit te spreken en haalde vervolgens zijn schouders op. ‘Ik heb daar geen enkel verstand van. Ik weet alleen dat dokter Hinsen heeft gezegd dat ze de rest van de zwangerschap bedrust moet houden.’

Britt keek hem met een wrange glimlach aan. ‘Ik zou niet graag in je schoenen staan. Het zal niet meevallen om Phee in bed te houden.’

‘O, ze doet ongetwijfeld alles wat nodig is om de baby te beschermen, maar haar geduld zal wel behoorlijk op de proef worden gesteld.’ Quinn schudde zijn hoofd. ‘Ik heb alleen geen idee hoe we dat moeten doen met eten koken, de was en dat soort zaken. Ik bedoel, ik kan het natuurlijk best, maar niet als ik ook nog moet werken en een huis bou-’

‘Maak je daar maar geen zorgen over,’ zei Jo.

‘Zo is het,’ viel Britt haar bij. ‘Daar zorgen wij wel voor.’

‘Maar jullie hebben ook je eigen leven.’

‘Nee hoor, eigenlijk niet,’ zei Britt lachend.

‘Ho even. Jij misschien niet, maar ik wel,’ zei Jo met een pruilmondje.

‘Grapje. Maar serieus, daar heb je toch zussen voor, voor tijden als deze?’

Quinn slikte moeizaam, en heel even was Britt bang dat hij ging huilen. Maar nee, hij ging rechtop zitten op de stoel en keek van de ene zus naar de andere. ‘Luister, gaan jullie nou maar naar huis. Ik stuur jullie later vanavond wel een appje om jullie te laten weten hoe het hier gaat.’

‘Zeker weten?’

‘Zeker weten! Ga maar naar huis. Ik vertel Phee wel dat jullie hier waren, en dat jullie haar morgen hopen te zien – het liefst thuis.’ Quinn jaagde hen met een glimlach de deur uit. Britt wist dat hij hun met die glimlach wilde laten zien dat het goed met hem ging.

Maar daar had zij zo haar twijfels over. Samen met Jo liep ze door de gangen, op zoek naar de kortste weg naar de parkeerplaats.

Toen ze een toiletruimte passeerden, stak Jo haar hand op. ‘Wacht even. Ik ben zo terug.’

Ze verdween in de toiletruimte, en Britt zocht een plekje waar ze onopgemerkt op haar kon wachten. Een stel ziekenhuismedewerkers stond achter de balie van het zusterstation zachtjes te praten en te lachen, en Britts oren spitsten zich toen ze een bekende stem meende te horen. Het duurde even voor ze beseftte dat hij klonk als *de* stem. De stem die haar zo gerust had weten te stellen door de telefoon terwijl ze wachtte op de ambulance.

Maar toen het meisje met de krullen met wie hij stond te praten hem bij zijn naam noemde, Rafe, wist ze zeker dat het inderdaad zijn stem was.

Ze voelde zich schuldig dat ze hen stond af te luisteren, dus deed ze een paar stappen terug, leunde met haar ene schouder tegen de muur en rekte zich uit om een glimp op te vangen van de man met die innemende stem. Jammer genoeg stond hij

gedeeltelijk achter een pilaar, en zag ze alleen een deel van zijn rug. Maar evengoed kon ze zien dat hij lang was en atletisch gebouwd, en dat hij een flinke bos blond haar had. Hij droeg geen uniform, maar een spijkerbroek en een sweatshirt.

Britt wierp een blik op de deur van de toiletruimte, in de hoop dat Jo nog even zou wegblijven. Ze was razend nieuwsgierig naar de man die door de telefoon zo kalm en geruststellend was overgekomen.

‘Had jij geweten wat je moest doen?’ vroeg het meisje met de krullen.

‘O, ik had ze er wel doorheen gepraat. Ik had het boek al opengeslagen bij het hoofdstuk over bevallingen, voor het geval dat.’

Het meisje lachte. Een flirterig lachje, vond Britt.

‘Maar ik ben blij dat het maar een telefonisch consult was. Ik heb geen enkele moeite met bloed en andere lichaamsvloeistoffen. Maar een bevalling... nee, dank je.’

‘Meen je dat nou, Rafe? Trouwens, even voor alle duidelijkheid, bij een bevalling komen meestal best wat bloed en andere lichaamsvloeistoffen kijken.’

‘Het zal wel.’ Hij haalde de schouder op die Britt vanaf haar schuilplek kon zien.

‘En? Is de baby inmiddels geboren?’

‘Niet tijdens mijn dienst.’ Zijn stem werd serieus en kreeg weer die vertrouwde klank die ze zich herinnerde van het telefoongesprek van eerder die avond. ‘Maar dan zou het een miskraam zijn. Ze was pas achttien weken zwanger. Heb jij enig idee of ze haar hebben opgenomen?’

De krullen wipten op en neer toen ze haar hoofd schudde. ‘Niet dat ik weet, maar ik ben er nog maar net. Ik heb nog geen rondes gelopen.’

Het meisje zag Britt staan, keek Rafe veelbetekenend aan en ging fluisterend verder. Hij wierp een blik over zijn schouder, maar Britt wendde haar gezicht af voordat hun blikken de kans kregen elkaar te kruisen. Snel haalde ze haar telefoon

tevoorschijn en deed alsof ze absoluut geen belangstelling had voor het gesprek dat ze had staan affluisteren.

Ze hoorde dat ze hun gesprek fluisterend voortzetten, maar kon er geen woord meer van verstaan. Even voelde ze de neiging om naar de balie te gaan en Rafe te laten weten dat haar zus inderdaad was opgenomen en dat de baby niets mankeerde. Maar het meisje – een verpleeghulp, aan haar uniform te zien – intimideerde Britt om de een of andere reden. Waarschijnlijk omdat ze stond te flirten met Rafe – die dat blijkbaar helemaal niet doorhad.

De deur naar het damestoilet zwaaide open en Jo kwam naar buiten. ‘Klaar?’

In een flits nam Britt een beslissing en stak een hand op naar haar zus. ‘Wacht even. Ik moet nog even iemand spreken.’
‘Wat? Wie?’

‘Ik zie daar iemand die ik ken. Ga jij maar vast in de auto zitten, dan kom ik zo.’ Ze viste de autosleutels uit haar handtas en gaf ze aan Jo.

Jo sloeg haar tas over haar schouder. ‘Prima, maar schiet alsjeblieft een beetje op. Ik heb nog van alles te doen vanavond en ik weet niet of ik –’

‘Het duurt niet lang, dat beloof ik.’

Jo liep haastig de gang door en Britt overwoog even om haar achterna te gaan en niet te doen wat ze zich had vorgenommen. Maar als ze nu geen actie ondernam, zou ze daar later spijt van krijgen. Ze vermande zich en liep naar het zusterstation.

De twee draaiden zich tegelijk om en keken haar aan. Het meisje – op het kaartje stond dat ze Stefani heette – leek lichtelijk geïrriteerd omdat ze gestoord werden. Maar ze zei beleefd: ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Britt hield haar blik op het meisje gericht terwijl ze naar Rafe wees. ‘Ik zou hem graag even willen spreken.’

‘Mij?’ Hij wees naar zichzelf en trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

Britt keek hem aan. ‘Ja. Jij bent... Rafe?’ Haar adem stakte even. Ze kende die man. Ze had geen idee waarvan, maar ze was ervan overtuigd dat ze hem eerder had gezien. Dat ze hem eerder had ontmoet.

‘Ja, dat klopt. Ik ben Rafe.’ Hij deed een stap achteruit. Zijn gefronste wenkbrauwen gaven aan dat hij zich afvroeg hoe zij dat kon weten.

En inderdaad, hij droeg geen naamkaartje.

‘Het klinkt misschien vreemd, maar ik herkende je stem. Ben jij niet de hulpverlener die ik eerder vanavond aan de telefoon heb gehad?’

Hij keek haar bevreemd aan en heel even was ze bang dat ze het bij het verkeerde eind had. Maar hij moest het wel zijn. Die sympathieke stem herkende ze uit duizenden. En Rafe was niet bepaald een veelvoorkomende naam.

‘Mijn stem?’ Hij hield zijn hoofd schuin en keek haar achterdochtig aan.

Ze knikte. ‘Ik hoorde je praten en wist dat jij het moest zijn.’ Ze besloot dat ze hem niet zou laten weten dat ze had opgevangen dat het meisje hem Rafe noemde. En dat ze zeker wist dat ze hem al eens eerder had gezien.

‘Wauw.’ Hij schuifelde wat met zijn voeten. ‘Klopt. Dat was ik. Hoe gaat het met je zus?’

‘Ze willen haar een nachtje hier houden, maar het komt allemaal goed met haar.’

‘En...’ Hij aarzelde even. ‘De baby?’

‘De baby maakt het ook goed.’

‘O. Fijn om te horen.’ Hij schuifelde weer wat heen en weer. ‘Je zei dat je met me wilde praten?’

‘O ja... sorry. Ik wilde je gewoon even bedanken. Je hebt me echt geholpen om rustig te blijven tijdens die hele toestand. Daarom herkende ik je aan je stem, denk ik.’

‘Fijn om te horen.’ Hij leek een beetje verlegen met haar compliment. ‘Ik deed gewoon mijn werk.’

‘Dus je werkt hier in het ziekenhuis?’

Het meisje met de krullen – Stefani – zat inmiddels op een kruk bij de balie achter een computer te werken. Maar Britt had sterk de indruk dat ze elk woord van hun gesprek afuisterde. Al had *zij* niet het recht haar daarom te veroordelen.

‘Nee, ik werk bij de politie van Langhorne. Als medisch eerstehulpverlener. Ik... eh, ik ben hier gewoon even op bezoek.’ Hij wierp Stefani een zijdelingse blik toe.

O... Britt keek van de een naar de ander en voelde zich volkomen voor gek staan omdat ze niet eerder doorhad dat die twee bij elkaar hoorden.

Rafe stak een hand op. ‘Eh, neem me niet kwalijk, maar ik moet gaan.’

‘Natuurlijk.’ Britt voelde zich uitermate opgelaten. ‘Ik wilde je niet storen. Ik wilde je alleen maar bedanken.’

‘Dat waardeer ik enorm.’ Hij knikte als afscheid en zette vervolgens een stap in de richting van Stefani. ‘Zie ik je morgen?’

‘Natuurlijk.’ Terwijl ze zo-even nog onbeschaamd met hem had geflirt, gedroeg het meisje zich nu opeens een stuk koeler.

Britt draaide zich om en haastte zich door de gang naar de parkeerplaats. Ze schaamde zich vreselijk. Maar even later hoorde ze de stem achter haar.

‘Neem me niet kwalijk... Wacht even.’

Ze draaide zich om en zag dat Rafe bijna rende om haar in te kunnen halen. Ze bleef midden in de gang staan wachten.

Hij keek haar weer met die achterdochtige blik aan. ‘Kennen wij elkaar?’

Ze keek hem met een aarzelende glimlach aan. ‘Geen idee, maar... je komt me wel bekend voor.’ Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Ik ben Britt Chandler. Maar ik heb geen idee waar we elkaar ontmoet zouden kunnen hebben.’

‘Chandler? Heb je nog een zus?’ Ze zag een blik van herkenning in zijn ogen. Lichtblauwe ogen omlijst door wimpers die perfect pasten bij zijn bruine haar. ‘Heb je twee zussen?’

‘Inderdaad. Hoe weet je dat?’ Joanna en zij werden vaak ten onrechte voor tweelingzussen aangezien. Misschien kwam ze

hem daarom bekend voor, maar dat verklaarde nog niet waar zij hem van kende.

‘Ik ken jullie niet bij naam, maar ik weet denk ik wel waar wij elkaar van kennen.’ Hij keek haar met een ondeugende twinkeling in zijn ogen aan.

‘Echt waar? Ik heb werkelijk geen flauw idee.’

‘Ik wil je niet voor schut zetten, maar...’

‘Pardon?’

‘Als ik je nou eens vertel dat ik als politieagent bij het politiekorps van Langhorne werkte voordat ik medisch eerstehulpverlener werd? Jij, eh...’ Zijn glimlach was nog net geen grijns, maar het scheelde niet veel. ‘Jij had een zwart-witte kat, toch?’

En opeens wist ze *precies* waar ze Rafe met de onbekende achternaam van kende. Ze zou het liefst zijn weggekropen onder de brancard die verderop in de gang stond. ‘Was jij dat?’ Ze voelde het schaamrood naar haar kaken stijgen en sloeg verlegen haar ogen neer. ‘Natuurlijk, dat was jij. Lieve help...’

‘Je hoeft je nergens voor te schamen, hoor.’

‘Ja, jij hebt makkelijk praten!’

‘Nee, ik wil alleen maar zeggen dat je ook maar een mens bent. Zoals Mark Twain altijd zei: “De mens is het enige dier dat kan blozen. Of zou moeten blozen.”’

De blos op haar wangen werd nog vuriger. Ze sloeg haar ogen op, keek hem aan en schoot onwillekeurig in de lach om de kwajongensachtige grijns op zijn gezicht.

Een paar weken voordat ze de cottages hadden gekocht, woonde ze in haar eentje in haar ouderlijk huis, waar haar kat Melvin haar gezelschap hield. Die malle kat had midden in de nacht een vaas omgestoten waardoor ze zich een hoedje was geschrokken. In paniek had ze het alarmnummer gebeld. En Rafe was een van de politieagenten die die nacht was komen opdagen – samen met twee patrouillewagens en twee collega’s van hem. De hele buurt was wakker geworden, en zij had zich de ogen uit het hoofd geschaamd toen het vals alarm bleek te zijn. ‘Dan ken je dus ook mijn zwager?’

‘Je zwager?’

‘Quinn Mitchell.’ Quinn had het verhaal gehoord – waarschijnlijk van Rafe zelf – en Britt nog meer voor schut gezet toen hij haar had laten weten dat het verhaal als een lopend vuurtje door de hele stad was gegaan. Tegen de tijd dat het nieuws zijn piek had bereikt, had men het over een valse kat en ‘twee sexy meiden in pyjama’ – ongetwijfeld het opwindendste wat er in lange tijd in het slaperige stadje Langhorne was gebeurd. Ze vroeg zich af of Rafe zich ook die pyjama’s herinnerde en bij de gedachte alleen al begon ze weer te blozen.

Rafe leek het niet te merken. Hij fronste zijn wenkbrauwen en zei: ‘Quinn? Ja, die ken ik wel. Vaag. Hij is een vriend van een vriend. Maar ik snap niet wat dat te maken heeft met...’ Zijn ogen lichtten op, maar keken haar even later weer bezorgd aan. ‘Wacht... Was het de vrouw van Quinn voor wie je de ambulance hebt gebeld? Dat is jouw zus?’

‘Ja.’

Hij wreef over zijn gezicht. ‘Lieve help. Dat verband had ik nog niet gelegd. Sorry.’

‘Geen enkel probleem. Het komt allemaal goed – met Phee en de baby – en dat hebben ze deels aan jou te danken.’

Opnieuw wimpelde hij haar loftuitingen af. ‘Dat zou ik niet durven beweren. Maar... wauw. Nu vallen de puzzelstukjes pas op hun plaats. Dus die avond, dat waren jij en je zussen. Geen wonder dat je me zo bekend voorkwam. Grappig.’

Ze schraapte nadrukkelijk haar keel.

‘Wacht. Niet grappig, natuurlijk. Haha,’ haastte hij zich te zeggen. ‘Vreemd grappig – nee... dat klinkt ook niet goed. Wat ik bedoel is –’

Ze keek hem fronsend aan. ‘Ja hoor, wrijf het er nog maar eens in.’

Hij schoot weer in de lach, en opeens had ze het gevoel dat ze al jaren bevriend waren.

‘Heb je misschien zin om ergens een hapje te gaan eten?’ Blijkbaar voelde hij het ook.

Ze aarzelde even. Vroeg hij haar mee uit? ‘Nu, bedoel je?’ Hij knikte, en keek haar als een gretige kleine jongen aan. ‘Bedankt, maar mijn zus zit in de auto op me te wachten.’ ‘O, neem me niet kwalijk. Ik wilde je niet ophouden.’ ‘Geen probleem.’ Ze liep naar de deur. ‘Nogmaals bedankt voor je hulp aan de telefoon vanavond.’

Hij liep achter haar aan en stak zijn hand op. ‘Ik deed gewoon mijn werk.’

‘Hoe dan ook... fijne avond verder.’ Ze liep snel door zonder nog om te kijken.

Ze kon niet ontkennen dat hun gesprek haar iets gedaan had, iets wat ze al heel lang niet meer had gevoeld. Ze was pas vierentwintig, maar begon zich evengoed af te vragen hoe ze ooit een leuke man moest leren kennen. Haar sociale leven bestond uit een leesclub met alleen maar vrouwen.

Maar ze kon ook niet ontkennen dat Rafe blijkbaar iets had met die krullenbol Stefani – in elk geval een soort date, als ze zijn opmerking ‘Zie ik je morgen?’ goed had ingeschat.

Nee, dank u. Ze voelde er niets voor om een stelletje uit elkaar te halen of ‘die ander’ te zijn. Bovendien, nu Phee in het ziekenhuis lag en na thuiskomst fulltime hulp nodig had, zouden ze het met zijn allen druk genoeg hebben om ervoor te zorgen dat dat lieve baby’tje over een paar maanden veilig op de wereld kwam.

En tussendoor wilden Joanna en haar verloofde, Luke, graag trouwen op de open plek, die ook nog heel wat tijd en aandacht vereiste om weer dienst te kunnen doen als trouwlocatie.

Het kwam gewoon heel slecht uit dat ze juist nu eindelijk iemand leerde kennen. Hoe leuk hij ook was, of hoe hardnekkig zijn sympathieke stem ook in haar hoofd bleef hangen.

DEBORAH RANEY

Avondrood

DE DRIE ZUSSEN – 3

Britt Chandler is de jongste van drie zussen en heeft het idee dat haar leven maar moeilijk op gang komt. De afgelopen jaren heeft haar hele leven gedraaid om de zorg voor haar ernstig zieke moeder. Kort na haar moeders dood wordt er meteen weer een beroep op haar gedaan: haar oudste zus moet het bed houden wegens een gecompliceerde zwangerschap en heeft haar hulp hard nodig. Juist nu Britt hoopte op wat tijd voor zichzelf.

Hulpverlener Rafe Stuart ziet zijn werk als boetedoening voor een akelig ongeval in zijn jeugd. Maar hoeveel levens hij ook redt, de oude tragedie blijft hem achtervolgen. Er is dan ook absoluut geen ruimte voor liefde in zijn gewonde hart. Dat is veel te gevaarlijk.

Toch springt de vonk meteen over wanneer Britt en Rafe elkaar tegen het lijf lopen. Maar ze zijn bang... wat als deze liefde meer stukmaakt dan goeddoet? Hoe kunnen ze hun vertrouwen terugvinden, in God, elkaar en de toekomst?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat*, dat zeer positief werd ontvangen. Inmiddels zijn er in Nederland al meer dan twintig boeken van haar hand verschenen. *Avondrood* is het derde los te lezen deel uit de serie *De drie zussen* over de zusjes Chandler. De eerste delen zijn *Morgenlicht* en *Dagdroom*.

ISBN 978 90 29732581 NUR 302

9 789029 732581

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT